

skinnende Vinger. Her, hvor nu Grøftegravere og Møgspredere sidder og gumler andægtigt paa deres Fedtebrødsmellemmad, har kampdrukne Fribyttere svunget sig iland fra deres blodbestænkte Skibe og under Lystighed baaret de hjemførte Skatte op til deres Gaarde.

Deroppe paa Højderne, hvor lyse og venlige Lunde løfter sig over Kornmarkerne, rugede dengang Vildskovens mørke Masser, hvorfra Ulvene tudede i de maaneklare Frostnætter. Endnu længe efter at Landet havde hævet sig og den fordums Havbund var bleven inddraget under Bondens fredelige Syssel, bevaredes Skoven som Tilflugtssted for Vovemodet og den kække Bedrift. Herfra skrattede de høje Herrers Jægerhorn, naar de sprængte afsted med Døden paa Sadelbuen og drog deres blodige Spor gennem Tykningerne. Her fik ogsaa Stormen igen sit fulde Mæle, — hin tusindstemmige Orgeltone, der mindede om Havet og fyldte Menneskenes Sind med Rædslens store Højtid.

Men lidt efter lidt trængtes ogsaa Skoven tilbage af den nærsomme Muld. En Skare vaabenløse Fremmede byggede sig Bo derinde og plantede en Have for at leve her i Ensomhed af Jordens Frugter. Ad en Vej, der var betegnet af rejste Kors og hellige Billeder, kom de dragende sydfra i lange Kitler og med Sandaler under de nøgne Fødder, — og snart ringede den første Bedeklokke